

✓

(заснеците)

то на кандилото се смеси с ~~ръцата~~ светлина на деня и покри с трептящи, жълти сенки дебелия пергамент.

Този, който държеше чертежа въз коленете си, посочи към внимателно изписания план.

— Средното кубе еднакво ли е високо с кулата?

Майсторът обясни и добави:

— Тук шарачията ще изпише образа на свети Петра, а тук на свети Алекси.

Един млад момък се позасмя.

— Моят светия. Не вярвах, че ще бъде толкова на почит.

— Драгане, хубаво запомни лицето на войводата Алекси, та го изпиши на иконата. Ама като рисуваш свети Козма, да не вземеш за подобие севаст Козма? Много му е черна кожата... Ала по-добре кожата, отколкото душата.

Севастът се изчерви. Засмя се заедно с другите.

— И тъй, продължи този, който държеше чертежа — аз снощи не можах да довърша разговора си по онази работа. Защо се оплакваше кастрофилактът, че людете му не си плащали данъка за охрана на мостовете и бродовете? Как смятат те да не се повиняват?

— Защото били богомили... — отвърна севаст Козма.

— А! И затова те смятат, че ще им се направи някакво облекчение за отлика от другите вярвания? Мамят се. За мене всички са равни, всички са едно: и богомили, и православни, и унияти. Всеки може да се моли Богу, тъй както намира за добре, според разума и съвестта си, стига само да го върши с чисто сърце. А ти, севаст Козма, защо до сега не си успял да наложиш своята власт? Нали затова намалих броя на перпираките, затова ги възнаградих по-богато, за да имат по-присърце работата си? Ще видя аз какво има, ще проуча работата... Утре свикай съвета на старейшините...

— Волята ти ще бъде изпълнена, царството ти... — се поклони